

Stykke af § 18. Men dernæst gaar andet Stykke af § 18 ud paa, at Vedkommende skal straffes, navnlig efter Straffelovens § 278, saaledes at den i denne Paragrafs andet Stykke fastsatte Bødestraf forhøies til Bøder fra 200 Kr. til 2,000 Kr. Jeg tilstaar, at jeg ikke kan se, hvorledes dette kan ske ifølge Straffelovens § 278, andet Stykke, thi naar man straffer Nogen efter Straffelovens § 278, andet Stykke, kan Straffen ikke blive en højere Bøde end 100 Rdl., altsaa 200 Kr., for første Gang begaaet Forseelse; men naar man nu straffer den med Bøder paa 2,000 Kr. for første Gang begaaet Forseelse, ser jeg ikke, at det bliver efter Straffelovens § 278, men efter denne Lov, hvilket er noget Andet. Der kunde altsaa være Grund til at træffe den Foranstaltning, som det ærede Medlem tidligere har antydet og vistnok med Føje, at man søgte at forandre § 278 saaledes, at der blev sat det ind i den, som man vilde have. § 278 andet Stykke omhandler jo ogsaa andre Ting end Misligheder med Hensyn til Varemærker, og det laaber det ærede Medlem blive staaende, saa jeg kan ikke komme rigtig ud af, at man straffer En efter § 278, som slet ikke bliver straffet efter denne Paragraf, men efter en anden Bestemmelse. — Jeg skal dernæst omtale Vndringsforlaget under Nr. 8. Jeg veed ikke, om jeg forstod den ærede Minister ret, naar jeg opfattede ham, som om han næsten vilde gjøre Lovens Skjæbne afhængig af, om dette Vndringsforlag blev forkastet eller ei. Jeg kan ikke sige Andet, end at det til en vis Grad forundrede mig; thi den Bestemmelse, som dette Vndringsforlag indeholder, blev jo sat ind i Lovforslaget af Landstinget, og saavidt jeg erindrer, blev der ikke dengang fra den ærede Ministers Side rejst nogen Modstand, og navnlig ikke en saadan Modstand som nu, mod denne Bestemmelse. Med Hensyn til de Bemærkninger, som dels fra den ærede Indenrigsministers Side og dels fra det ærede Medlem fra Viborg fremkom mod Vndringsforlaget under Nr. 8, behøver jeg ikke at sige Meget; idet jeg kan beholde mig til de Bemærkninger, som fremkom fra det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel). Det blev navnlig af det ærede Medlem for Viborg stærkt betonet, at det her dreiede sig om et Forhold af rent privatretlig Natur. Ja, det er ganske rigtigt, men det privatretlige Forhold er jo det, at den Vedkommende ved at faae sit Varemærke indregistreret har erhvervet den Ret, som § 12 giver, nemlig den udelukkende Ret til et Varemærkes Benyttelse, og naar man saa sætter en Anden ind ved Siden af, som man giver den samme udelukkende Ret til Varemærkets Benyttelse, kan jeg ikke se, at der er Mening deri, og ikke se bedre, end at man kun daarlign værner om den Ret, man efter § 12 har givet den, som har faaet sit Varemærke indregistreret. Man vil overlade det til ham selv at kaste den Anden ud.

Men vil man give Anledning til Processer, maa jeg tro, at det er Veien. Det kan jo nemlig godt være, at En kan se sin Fordel i at trods et Varemærke ind, som engang har god Kurs og saa nyde Frugten deraf, indtil Processen er endt, og det kan efter vore Forhold være længe. En risikerer jo ingen Straf, thi Varemærket er baade anmeldt og indregistreret. Jeg kan ikke se bedre, end at, naar En har erhvervet en Ret, maa han beskyttes i denne, og de mange processuelle Hensyn, som baade den ærede Minister og det ærede Medlem fra Viborg fremsøgte, forekomme mig tværtimod maa vende sig mod den Betragtning, som de forsvare. Det er for mig klart, at, naar det bliver sagt til en Mand, som vil have et Varemærke indregistreret, at der er indregistreret et Varemærke, som ser saaledes ud, i Forveien, er der ingensomhelst fornuftig Grund for ham til at trænge paa at faae det ind, efter som det er muligt at tegne Figurerne saa forskellige, at der ikke kan være Tale om nogen Kollision. Vil han have det ind, er det, fordi han vil tilvende sig Fordel paa den andens Bekostning, og det forekommer mig ikke at fortjene nogen Beskyttelse. Men der var et andet Synspunkt, som blev fremhævet af den ærede Minister, og det var det, at det var ubehageligt for den højeste Myndighed i Staten, for Ministrene, at komme under Domstolene paa den Maade, at Domstolene kunne underkende de Bestemmelser, som de have truffet. Det kan jeg ikke se, Ministeren kan blive fri for efter § 6 i det Hele taget. For de øvrige Tilfælde, som staa nævnte der, gjælder jo det Samme, nemlig, at, dersom Vedkommende ikke er fornøjet med Ministerens Afgjørelse, kan han reurrere til Domstolene. Men det forekommer mig, at, saaban som vor Forsatning nu engang er, er det et stort Gode, at man kan reurrere til Domstolene mod Administrations-Afgjørelser, selv om det er Administrationens Spidser, der have truffet disse Afgjørelser. Det kan gjerne være, at det ikke er behageligt for disse høje Embedsmænd undertiden at faae Domstolene imod sig, men det er ikke noget Hensyn, som det forekommer mig kan komme i Betragtning ligeoverfor Befolkningens Lær i saa Henseende. Det er mig i det Hele taget paafaldende, at den høitærede Minister nu synes at ville tillægge dette, af Landstinget i forrige Samling uden Modstand, tror jeg endog saa, fra den ærede Ministers Side, betagne Forslag, en saa stor Betydning. Jeg tillader mig dog at betvile, at det ogsaa virkelig skulde blive Tilfældet, at der bliver gjort nogen væsentlig Indvending mod Vndringsforlagene under Nr. 15 og 16. Det er disse Vndringsforlag, som indeholde Spørgsmaalet om, hvorvidt Vedkommende, som vil se Varemærkeindregistreret efter, skal betale en Afgift derved, og hvorvidt Vedkommende, som ønsker flere Varer optagne under sit Mærke, skal betale en Afgift derved o. d. Det har overrasket